

PRO KOCOURY A KOČKY

Pro teenagery, kteří mají nevyléčitelně nemocného sourozence.

Autor:
Mgr. Naďa Satolová
ve spolupráci s psycholožkou
Mgr. Janou Hořínkovou

Ilustrace:
Mišo Löwy® 2016

Grafické zpracování: Markéta Tomášková
Tisk: Jiří Pustina Tiskservis
Vzniklo za podpory MZ ČR

Ahoj,

jsem Albert, pro kamarády Bert.

Je mi patnáct. Hraju basket a pařím hry na počítači.

Mám mladšího bráču Péťu, je mu sedm.

Vždycky jsem si moc přál bráču.

Žádné nové kolo, autodráha ani křeček vám bráču nenahradí.

Když se Péťa narodil, byl hrozně srandovní mimino. Uměl prdět jako dospělý chlap. Hned jsem věděl, že to bude dobrý týpek.

Ze začátku s ním bylo plno práce. Někdy mě dost štvál, že pořád brečí. Ale jak rostl, začala s ním být zábava. Hráli jsme si na schovku, s legem, s autodráhou. Dost věcí jsem ho učil. Třeba kopat do balónu. Byl legrační, jak se mě snažil ve všem napodobovat.

Když bylo Pétovi pět roků, něco se stalo.

Táta s mámou najednou zesmutněli. Když jsem vešel do pokoje, viděl jsem, že si něco šeptají a tváří se u toho vážně. Přede mnou dělali jako že nic. Došlo mi, že se něco děje s Pétou. Poslední dva roky s ním litali po doktorech, měsíce trávil v nemocnicích.

Vím, že se něco děje. Něco blbého. Ale proč mi nikdo nechce nic říct?

Asi si myslí, že mě tím chrání. Ale já si takhle představuji ty nejohroženější věci, co vás kdy dokázaly napadnout.

Fakt mě to dost trápí a v noci občas nespím.

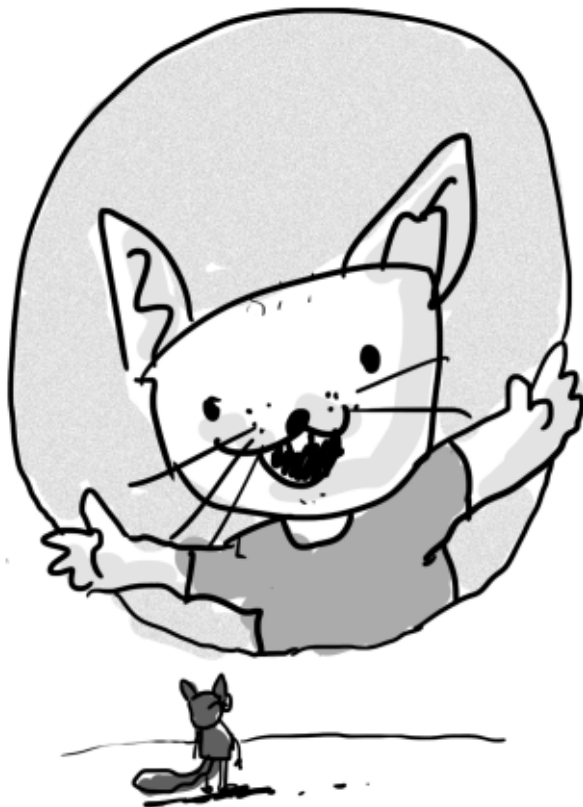
Někdy brečím. Jsem vzteklý. Na tu blbou nemoc.

Na všechny. I na sebe. Někdy jsem nejraději zalezlý ve svém pokoji.

Když za mnou občas někdo z našich přijde, mám docela radost. Zeptají se mě, jak se mám, jestli něco nepotřebuji.

Dost mi pomáhá zavolat kámošům a jít třeba na fotbálek. Kluci nejdřív nevěděli, jak se mnou mají mluvit. Ale mně stačilo si s nimi zasportovat. Vyčistil jsem si hlavu a bylo mi hned líp.

Slyšel jsem, jak máma telefonuje s babičkou. Že prý je to vážné. Nedá se to léčit. Že nikdo neví, co bude, a musíme se připravit na nejhorší.

Strašně bych se potřeboval zeptat na spoustu věcí!

Co je s Pétou? Pochopil jsem, že je vážně nemocný. To jako vážně nejde léčit? A to jakože umře? Bolí ho to? A bolí to, když člověk umírá?

Potřebuji slyšet odpovědi nebo se o tom aspoň bavit.

Takhle jsem fakt mimo a mám pocit, že už snad i já jsem nemocný. Třeba je to moje bolavé břicho nějaká vážná nemoc... Možná i já umřu?

Někdy bych ze sebe nejraději udělal mimino. Aby si mě naši taky všimli a museli se o mě starat. Víím, že teď mají trable s Pétou. Ale já jsem tady přece taky! Halooo. Pojdte si se mnou aspoň zahrát karty.

Naposled, když Pétu přivezli z nemocnice, čouhaly z něj hadičky a byl připojený na nějaký přístroj.

Mám strach. Hrozně se o něj bojím. Dělán si starosti i o naše. Máma zhubla a pořád brečí, táta tu běhá jako lev v kleci.

Začali k nám domů jezdit z mobilního hospice. Jezdí k nám doktorka, sestřičky a paní sociální a paní psycholožka. Jsou fajn. Pomáhají našim s Pétou a baví se i se mnou.

Vidím, že i naši se potřebovali někoho na spoustu věcí zeptat. Žijeme teď zase více jako rodina pospolu. Už u nás není nejhlavnější strašná nemoc. Hlavní je, aby nám bylo dnes dobře. Děláme obyčejné věci a pomáháme si.

Teď už se máma s tátou dokážou více bavit i se mnou. Máma mě dost uklidnila, když mi řekla, že těmi hadičkami, co z Pěti trčí, mu dávají léky, aby neměl bolesti a dařilo se mu co nejlépe. Táta dostal instruktáž, jak obsluhovat ten velký divný přístroj. Prý to umí dělat kyslík a Pětovi to pomáhá lépe dýchat. Líbilo se mi, že mě táta k tomu přizval. Jako chlapi se o tu techniku postaráme.

Chtěl bych Pětovi taky nějak pomoci.

Je to těžké, když může jenom ležet.

V sobotu ráno, když naši ještě spali, jsem si k Pětovi lehl do postele. Pustil jsem mu na mobilu pohádku. A on se smál. Bylo to jako kdysi, když byl zdravý. Za chvíli sice usnul, ale myslím, že byl rád. Já jsem z toho měl dobrý pocit. Táta mi pak řekl, že jsem fajn kluk. Příště si budeme prohlížet fotky z minulých prázdnin.

Už vím, že má Péťa nemoc, kterou nikdo neumí vyléčit. A že asi umře. Máma říká, že když jsme takhle pevní jako rodina a navíc máme pomoc Ondrášku, že to společně můžeme zvládnout.

Když si spolu můžeme o všem povídat, je to lepší.

Babička třeba říká, že kdo tady s námi jednou byl, ten s námi už navždy zůstane v našich myslích. To, co jsme spolu prožili, to nám prý nikdo nevezme. Nevím, ještě o tom budu přemýšlet.

Někdy si představuji, že Péťa opravdu umře. Dostanu strach, že mu třeba nestihnu říct všechno, co jsem chtěl. Paní psycholožka z Ondrášku mi řekla, že někomu pomáhá napsat ještě i po tom dopis. Že to funguje, jako bychom to doopravdy řekli.

Tak si říkám, že je fajn, mít o těchhle věcech s kým mluvit.

PRO RODIČE

Tento ilustrovaný text vznikl pro teenagery, kteří mají nevyléčitelně nemocného sourozence. Popisuje situace, myšlenky a pocity, které se v takto zátěžové životní situaci mohou u dospívajících vyskytovat.

Oslovuje ale také Vás, jejich rodiče.

Víme, že péče o nevyléčitelně nemocné dítě Vám bere mnoho sil.

Nezapomínejte ale i na Vaše zdravé děti. Jejich dětský čas běží příliš rychle, než aby jim měsíce či roky nebyla věnována pozornost.

Pomůžte, když se jich občas zeptáte, jak se jim daří, jestli něco potřebují a budete se zajímat o jejich život. Co je baví, trápí, na co se těší.

Pomůžte citlivá otevřenost. Potřebují vědět, co se děje.

Pomůžte, když jim poradíte, s čím mohou pomoci.

Neměly by se podílet na zdravotnických úkonech.

Pomůžte, když je občas vyzvete k oblíbené aktivitě, kdy čas bude jen Váš.

Ve Vaší situaci neexistuje jedna univerzální rada. K tomu, abyste to zvládli, pomáhají Vaše vztahy. Ty se denně budují drobnostmi – zájmem o druhého, komunikací, drobnými radostmi či sdílenými zážitky. Oporou Vám mohou být širší rodina, přátelé, instituce.

Jsme tady, abychom Vám pomohli.

Mobilní hospic Ondrášek poskytuje komplexní zdravotní, psychosociální a duchovní pomoc nevyléčitelně nemocným dětem, dospělým a jejich blízkým.

Nabízíme služby dětského paliativního stacionáře pro úlevu pečujícím.

Nabízíme možnost setkávání zdravých sourozenců nemocných dětí v tzv. sourozeneckých skupinách.

Nabízíme konzultaci se sociální pracovnící, dětskou psycholožkou, duchovním. Případně Vás umíme odkázat na jiné poskytovatele služeb, dle Vašich potřeb.

Kontaktovat nás můžete zde:

Mobilní hospic Ondrášek

Gurčejovova 459/11, Ostrava-Zábřeh

Tel.: 603 566 336

e-mail: socialni@mhondrasek.cz